

8. El futur del cinema a la ciutat

Els més catastrofistes afirmen que la societat multimèdia en què vivim, la comunicació interactiva i les autopistes de la comunicació, la imatge de televisió digital i totes aquestes meravelles de les telecomunicacions que amb gran rapidesa s'imposen a les nostres llars mataran definitivament l'exhibició cinematogràfica tal i com avui la coneixem. Projeccions futuristes a part, és cert que el cinema ha deixat de ser l'espectacle que reunia multituds ansioses de diversió. Ara el cinema és, simplement, «una cosa més» a fer en el temps de lleure. El setè art ha sabut, però, evolucionar per no desaparèixer, almenys encara. A la crisi dels cinemes de barri, que va fer clausurar tantes sales, es va plantejar l'alternativa de les multisales. D'aquesta manera, es diversificava l'oferta i es rendibilitzaven els recursos. A més, es disminuïa la dimensió de les sales per adequar-les al nombre de persones que acudeixen a les projeccions actualment (molt menor i més diversificat). Aquesta solució temporal va aconseguir fer que el cinema continués sent un bon negoci.

L'Hospitalet també va patir aquesta transformació. Com ja hem explicat anteriorment, al 1989, el Cine Rambla es transformà en multisala. Va ser l'únic camí possible per no deixar la ciutat sense cap cinema, ja que a final d'aquell any va tancar l'Oliveras i al 1991 ho va fer el Continental (els últims cinemes que quedaven a la ciutat). Jaume Tarrazón, propietari de tots els cinemes de la zona nord de la ciutat — entre els quals hi havia el Continental— afirma que quan es va iniciar la crisi i començà a tancar les seves sales, no va veure en les multisales una sortida al problema. Ara, la seva opinió és diferent, però l'última sala que va romandre en funcionament, el Continental, no podia transformar-se en multisala perquè el seu disseny arquitectònic era inadequat. Sembla que això pot canviar al llarg del 1996.

Però la transformació en multisales és un invent ja consolidat. El cinema ara segueix altres directrius per combatre altres «perills». El vídeo ha deixat de ser el seu enemic mortal. Des de que al 1990 es van autoritzar les cadenes privades de televisió a Espanya, l'oferta de pel·lícules s'ha multiplicat. A més, els canals privats especialitzats en cinema, que emeten pel·lícules després de tan sols un any d'haver-se estrenat (en contra de la normativa europea), sense talls publicitaris, atreuen un públic cada cop més nombrós. A Espanya és el cas del Canal Plus. Si a aquests fets ja existents hi sumem els avenços que comentàvem al principi d'aquest capítol (imatge digital, encara no estesa per l'alt cost, però molt més nítida que l'actual, canals per satèl·lit que ens permeten veure imatges de tot el món, xarxes multimèdia que permetran, a

partir d'una pantalla d'ordinador, veure pel·lícules, comprar a distància, comunicar-nos arreu del món, etc.), entendrem la necessitat que té l'exhibició cinematogràfica d'evolucionar i convertir-se en un producte atractiu.

El cinema, per continuar vivint ha d'envoltar-se d'altres elements que atreguin el públic, com són les crispetes i els refrescos, que fan que contemplar una pel·lícula s'hagi convertit en un sorollós espectacle. La majoria de multisales han incorporat al seu decorat una màquina de crispetes que, en ocasions —com passa al Rambla Cinemes— recapta més diners que la taquilla de la sala.

Un altre exemple d'aquesta adaptació el trobem en el disseny de les butaques, que ara incorporen uns recolzabraços amb forat per als gots i les paperines de les crispetes. A l'Hospitalet ja gaudim d'aquesta «comoditat», a les sales dels Cines La Farga.

La moda americana avança a grans passes cap a Espanya. Als Estats Units el cinema s'ha convertit en un espectacle addicional a «anar de compres». La majoria de sales de cinema es concentren a prop o dintre dels grans centres comercials —*malls*—, on a més de poder comprar absolutament de tot també es pot menjar, deixar els nens en un jardí d'infància o simplement passejar. Com déiem, aquesta moda avança ràpidament sense que, de moment, res ni ningú hagi pogut aturar-la, ans al contrari, sembla el camí a seguir per promocionar el cinema. A Catalunya aquest factor ha fet aparició als darrers anys. A Barcelona i els seus voltants trobem exemples d'àrees comercials amb macro-multisales: Baricentro, Montigalà, Centre Comercial Llobregat, Barnasud, Maremàgnun, Barcelona Glòries.

L'Hospitalet, com era d'esperar, també s'ha sumat a la moda i, des del 2 d'abril de 1996, ha vist com un dels punts negres de la vila vella, La Farga, s'ha convertit en un centre comercial amb multisales incloses: el Max Center. El futur de l'exhibició cinematogràfica a la ciutat és incert. El monopoli que, durant dècades, ha exercit l'empresa Campreciós-Mitjavila en l'exhibició al barri Centre s'ha acabat. Al Rambla Cinemes se li planteja una forta competència a tan sols dos-cents metres: set sales gestionades per la important empresa exhibidora CINESA. Acabaran els Cines La Farga amb l'únic cinema que ha sobreviscut a la crisi de l'exhibició a l'Hospitalet?

Pot ser que l'augment del nombre de sales atregui un major volum de públic de la ciutat que fins ara marxava a les sales barcelonines. Fins i tot, potser s'opti per fer una programació més diversificada que l'actual (que es regeix únicament per la comercialitat dels films) i s'aconsegueixi arribar a un sector de la població que normalment no anava al Rambla Cinemes. Qui sap si totes dues empreses exhibidores no optaran per un pacte de no-agressió i intentaran ser complementàries. El futur ho dirà. Però, mentrestant, disfrutem del món de somnis que és el cinematògraf, que ja ha complert un segle de vida.